

Silviu Urdea

NU MĂ TEM

Silviu Urdea

NU MĂ TEM

Libris
EDITORIAL

Respect pentru oameni și cărți

2016

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

URDEA, SILVIU-NICOLAE

Nu mă tem / Silviu-Nicolae Urdea. –
Brașov: Libris Editorial, 2016
ISBN 978-606-8814-11-7

821.135.1-31

Director editorial: Dana Anghelescu
Design copertă: Wizzdesign
Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2016

Libris Editorial
Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798
E-mail: editura@libris.ro.
Web: www.libris.ro

Librăria online **www.libris.ro**
Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

*În întineric
suntem doar unul.*

*Vreau să le mulțumesc din suflet tuturor
celor care au contribuit la acest proiect.
Scriitorilor: Bernhard Moestl, Silviu Dudescu,
Luca Dinulescu, Cosmin Perța, Liviu Surugiu;
mentorilor: Rareș Rusu, Anghel Cristian Andrei;
susținătorului Alex Rusu, tatălui meu Florin,
surorii mele Roxana, mamei mele Nicoleta, dar
și Deliei pentru perioada în care a trebuit să mă
suporte; iar, nu în ultimul rând, întregii echipe
Libris Editorial pentru sprijinul și încrederea
acordată.*

*Iar pentru publicul cititor... mai multe vor
urma!*

PROLOG

Prin poluarea fonică a traficului din Brașov, mașinile furnicăreau pe străzi ca peștii într-un lac. Fiecare încotro și dincoțrotro. Durerea din ceruri se revărsa asupra orașului cu o tristețe sardonică. Stropii de ploaie tropăiau haotic pe asfalt. Norii descântau amurgul printr-o baladă de tunete și fulgere.

Era genul de zi în care mai bine stăteai și dospeai decât să te miști prin oraș. Toată lumea conducea prudent sub limita admisă de cincizeci kilometri la oră.

Când un vehicul se opri la culoarea roșie, un Cadillac metalic cu inscripțiile serviciilor funerare goni ca nebun prin dreptul lui. Individul de la semafor căscă

ochii la accidentul ce urma să se întâmple. Dar, contrar așteptărilor, Cadillacul coti la dreapta, iar toate mașinile care circulau de parcă erau conduse de niște roboți setați pe aceleași rute zilnice, frână. Frecușul roților în ploaie îi răsună în urechi ca înfițate de cineva în creier. Înduioșător fapt să vezi moartea evitând mașina care îi căra victimele.

Dar cei doi de la bordul mașinii de pompe funebre nu aveau nicio gară. Goneau frenetici spre ieșirea din oraș. Pentru aceștia, regulile erau clar făcute pentru a fi sfidate.

– S-au dus zilele babei și nopțile de veghe.

– La fel și poliția.

– Ești sigură?

– Mie-n sută!

Dar o undă de lumină le orbi fața. Două Loganuri de poliție veneau de pe contrasens cu girofarurile zbierând ca femeia la naștere.

Dr. Arthur se uită la ea cu subînțeles și cufundă piciorul în accelerație iar Cadillacul țâșni ca glonțul pe Bulevardul Griviței.

Mașinile de poliție frână pe mijlocul șoselei blocând tot traficul.

– Liniștește-te, o calmă el. O luăm la stânga pe Plevnei, apoi pe Mihai Viteazul și pe Strada Morii ne-au și pierdut.

– Mie-n sută...

– Nu fi ridicolă. Încă-mi sfidezi judecata? După toți anii ăștia de colaborare?

Ea căscă ochii, apoi și-i mută la sacul din spatele mașinii, apoi din nou la el și ridică molcomă din umeri.

– N-am mai făcut așa ceva până acum, admise.

Cadillacul coti la stânga. Arthur se uită în oglinda retrovizoare și își văzu chipul uscat, șanțurile ridate pe obrajii blajini, ochii afundați în orbite sub unul și același smoc de sprânceană albă ca laptele de mamă. Singurele fire de păr cărunte stăteau linse într-o parte, pieptănate cu minuțiozitate și date cu fixativ. Barba, nu prea scurtă, nici prea lungă, era și ea lustruită uniform cu mașina de tuns. În spatele chipului său, cele două *capete de licurici*, după cum numește el girofarurile, se pierdeau în trafic.

– Roagă-te la ceruri să nu ne fie de priosos.

Femeia îl ucise din priviri în timp ce mașina era oprită cu frâna de mână.

Se crispă mai tare în locul din dreapta șoferului din care îl urmărea alertată.

– Am eu stofă de creștină?

– Nu.

– Păi vezi!

– Ai stofă de complice la ilegalități.

Îl fixă cu ochii iar buza de sus tremură de mânie. Dar era o mânie prietenească. Cei doi se cunoșteau de ani de zile. Lucrau împreună slăvind ilegalitatea. La cei patruzeci și unu de ani ai săi, se atașase de el ca de un tată. Tată pe care nu l-a avut niciodată.

– Mersi, zise ea. Da' nu uita cine mi-e șef.

– Zi-mi doar Arthur.

– Ți-oi zice eu mai multe după ce scăpăm basma curată de lichelele ăstea ce ne urmăresc de parcă am fi furat un cadavru de la o înmormântare.

– Dacă stau să rumeg mai bine, nu-i mare diferență.

Colțul gurii doctorului Arthur se ridică în slăvi de amuzament.

– Ha! Ai schițat un zâmbet! Ceruri și pământuri! Iazuri și stele! Cred că-i prima oară în ultimul an când te văd mimând un

zâmbet! E de-a dreptul mirific să te văd făcând asta! Bravo, Arthur!

Arthur ducea în spate șaptezeci și trei de ani. Pe lângă minuțiozitatea cu care își trata fiecare pacient sau viitor pacient, părea să dețină un adevărat talent ascuns în arta condusului. Fix în acel moment evită un nou val de mașini, tăind intersecția cu semaforul de culoarea roșie.

Revenind la atitudinea de *Decan al Facultății Private*, Arthur îi ignoră ultima remarcă și-i spuse tăios:

– Știai că un corp viu are nevoie de oxigen pentru a trăi?

Ea îl privi ca o tâmpă.

– Fă două găuri în nenorocita aia de pungă!

– Sac.

Arthur își sprijini ca un trăsnet pumnul de volan.

– Sac-de-pungă, ce-o fi, da' fă-i naibii o gaură! Tu ai cinci, el n-are niciuna.

– Ha? Care-i a cincea?

– Cea dintre urechi.

Ajunși în siguranță la bârlogul înconjurat de natură, cei doi au coborât din

mașină în grabă. Totul era contra cronometru. Nu că s-ar fi temut să fie prinși de autoritățile locale, nicidecum. Au scăpat iar aici nimeni nu-i va găsi dar se temeau să nu fi riscat totul pentru nimic. Privind dintr-o perspectivă, nu dintr-un punct, întotdeauna Arthur a considerat că oamenii sunt mai fragili decât furnicile. Emoțiile îi făceau astfel.

Doctorul a deschis ușile din spate și s-a chinuit să tragă de sacul mat. În ciuda alurii sale robuste și a minții aprige, eforturile păreau să-i fie zadarnice. Vârsta l-a ajuns din urmă. Când o văzu studiind raza de lumină din spatele copacilor, ca niște nuferi într-un iaz sec, Arthur strigă:

– Hai și dă-mi o mână de ajutor, nu te holba la venirea iernii! Are să te-nfulece într-o bună zi pe de-a întregu'!

Femeia își săltă privirea spre Arthur și îl văzu chircindu-se să tragă captura.

– Mai bine decât să mor sugrumată de cancer.

– Frumoasă constatare!

Se apropie de mașină cu mersul târșit. Înghăță de sac și îl azvârli înspre ea.

– Apucă de capul celălalt, zise doctorul. Ea clipi flatant pe sub sprâncenele pensate.

– La care te referi?

– Nu fi ridicolă. Am totuși o vârstă, nu mi mai arde de așa ceva.

Cei doi au ridicat pe umeri sacul ce avea greutatea unei stânci.

– Atunci ce a cu pilulele alea albastru-marin?

Arthur se încruntă și eschivă răspunsul. Mereu îi aducea aminte de acele viagra găsite în buzunarul de la halatul de lucru pe când trata o pacientă. Din acea zi, ea a început să facă glume pe seama asta, învinuindu-l că nu îi împărtășea experiențele sexuale de la vârsta a treia. Dar era total eronat. Nu avea nevoie de pastile. Și nici de femei. Avea nevoie ca toate cercetările sale să dea într-un final roadele așteptate, iar asta se va întâmpla în curând.

Cei doi au ridicat sacul pe spatși mai sus și au urcat treptele din lemn de la intrarea în *Clinica Facultății Private* a lui Arthur.

După ce l-au scos din sac și l-au miruit cu tot ce trebuia, cele două cadre medicale,

echipate cu halate albe mânjite pe alocuri cu sânge, au coborât la așa-zisul *birou* de la parter.

Din felinare erupea lumina ca lumânările din dovlecii de Halloween. Întunericul picta contururi sinistre de jur-împrejurul lor. Surorile nopții completau natura cu ale sale greierături.

– Unde-i mapa cu asigurările de sănătate, certificatul de naștere și toată hârțogăraia? îl repezi ea.

Arthur pufni și ridică din sprâncene, dezvelindu-și ochii goi.

– A prins picioare și a plecat. De unde să știi eu?

Femeia frunzări prin munții de hârtie crescuți pe birou. Câteva coli și dosare au căzut pe jos, altele s-au mototolit. Apoi în sfârșit zise:

– Mersi, am găsit-o.

Doctorul s-a pironit lângă ea ca un tânăr tandru cu mintea la fecioara-i dintre picioare.

– Așadar, zise el, transferul a fost încheiat cu succes.

Ea își ridică privirea spre barba lui, adulmecând aroma de vârstnic potent.

Întotdeauna Arthur a degajat un șarm plin de compasiune, atracție, protecție, siguranță, nebulie și incertitudine. Dar la naiba cu toate astea, trebuia să se ridice din umilința asta sentimentală care nu făcea decât să o consume mai tare decât o metastază.

– Îhî. Dar de abia acum vedem dacă...

Arthur flutură mâna prin aer și-i retează vorbele fără drept de apel.

– Niciodată să nu-mi conțești munca! Eu te-am recrutat și datorită mie îți menții statutul! Bine, neoficial, dar totuși îl menții. Altfel pocneai popcornul pe Republicii și vindeai diabet prin vată de zahăr necunoscuților! Ani de-a rândul am făcut cercetări, întreaga viață mi-am dedicat-o scopului de a găsi leacuri pentru orice. Până acum avem la activ câțiva pacienți care au scăpat din situații precare și care, dacă nu i-am fi colectat, ar fi sfârșit târșindu-și călcâiele pe holurile spitalelor.

În glasul său răsuna o oarecare urmă de speranță. Speranță de care avea nevoie orice medic înainte de a păși în sala de operație.

– Eu merg să mă descotorosesc de mașină, adăugă el în cele din urmă. Succes, draga mea...

I se păru că nu a auzit bine. I-a spus cumva dragă? Dragă... ce?

– ... acolită, completă Arthur.

– Drăguț compliment, îl ironiză ea.

După ce dr. Arthur trase ușa în urma lui, se pomeni din nou singură. De ce a ascultat în toți acești ani de el? Și pe cine au vindecat? Cazurile de până acum la care s-a referit și-au găsit tainele în moarte. O moarte pe care o urăște, dar o și adoră. Până la urma urmei, ea ar trebui vindecată, ea ar fi tăciunele din întreaga clădire. În trecut a fost expulzată din universul medicinei și a fost catalogată ca fiind labilă psihic. Dacă mai adăuga și tulburările antisociale de personalitate, tulburarea obsesiv-compulsivă și anxietatea socială, cu puțin noroc și la insistențele altor medici era cât să fie considerată psihopată. Dar el a salvat-o. Doctorul Arthur, un medic înalt și chipeș cu talentul persuasiunii.

1

Planăm în rând cu stropii de ploaie, răscoliți de mugetele furtunii din Munții Carpați. Cutreierăm piscurile înalte, creștele ce răsar în fața noastră precum lama cuțitului, cu zăpada sclipind tăișul lor. Dar ne tot ducem... Și ne ducem... Scăpăm de ploaie și orbim de soare. Dincolo de nori, se află un soare cu dinți. Ajungem să plutim în rând cu ciorile negre ca tăciunele, peste trunchiuri de copaci tăiați, decapitați, sfâșiați de nevoile omenești. De o parte și de alta, o întreagă pădure își așteaptă rândul. Iar undeva, departe, în văzduhul spre care ne îndreptăm, se revarsă un lac înconjurat de civilizație. Și munți. Lacul seamănă cu gura unui

vulcan înghețat. În josul nostru zărim o casă din lemn și oameni. Nu ne pierdem timpul cu ei și mergem în rând cu ciorile. Dar suntem nevoiți să cârmim într-o parte pentru a da piept cu soarta. Sub noi, văile își destind așternuturile plumburii, de toamnă. Traversăm un stol de păsări călătoare. Apoi altul de berze. Ce caută berzele? Ne ferim de ciocurile lor pentru a nu fi înhățați. Și din nou la civilizație. Mai scădem din altitudine și devenim una cu ceața. Acoperișurile caselor vechi par să plutească în rând cu negura. Oamenii de abia se văd ca furnicile pe pământ. N-avem să ne punem mintea cu ei și continuăm să luptăm cu natura, cu vântul aprig ce ne șuieră în țeastă. De-a stânga noastră se înalță un munte ruginiu care emană un soi de umezeală stranie, specifică zonei. Nu-i prea înalt, dar suficient cât să confere impetuozitate panoramei. Era cât pe ce să nu observăm o cetate ascunsă în paloarea anotimpului mohorât pe colina deasupra căreia plutim. Suntem în rând cu muntele. La poalele sale se ridică un zid ferm. Fugim de toți și de toate. Acesta a fost Brașovul. Revenim din ceață și ne trezim deasupra

unor parcele de pământ. Suntem în rând cu norii gri ca tristețea. Iacătă se zărește și luna. E tristă. Oh, singuratica și minunata lună gri. Totu-i gri. La fel și Castelul Conțelui Dracula pe care îl observăm înflorind printre arborii rumeniți în fața noastră. Dur ca stânca pe care se pironeste și impunător ca legenda ce-l urzește. Dar n-avem treabă cu el. Îl lăsăm să dospească în trecut alături de ale sale povești nemuritoare. Încă puțin, trecem de rezervațiile pentru turiști, trecem de civilizație, trecem de tot ce mișcă din abundență și intrăm într-o zonă mai moartă decât însăși moartea. Dar cum e cu puțință? Ei bine... O să vedem. Și vedem. Un râu ce izvorăște sadic din piscurile dimprejur, crengile copacilor sunt plecate în semn de abandon, până și frunzele nu s-au mai ostenit să se cearnă pe pământ, căci ceea ce se află sub ele nu-i pământ. E nenorocire. Pământul stors își caută locul de odihnă. Un iaz de infecție, o mlaștină uitată de soare, omisă de pe hartă. Iar prin ea pare-se că zărim un drum meag. Dacă îl putem numi așa. Fie. Drum meagul pare a fi singura speranță a zonei sterpe. Suntem în locul unde în fiecare zi

e noapte, iar fiecare anotimp e toamnă. Ne coborâm spre drumeag și plutim în josul lui. Iarba e spinoasă, florile sunt buruieni năpădite de lipitori, trunchiurile arborilor sunt niște giganți scheletici ce par a ne face cu ochiul, iar crengile ne învăluie pe deasupra ca brațul protector al nebuniei. Peste tot e întins un covor moale de frunze. În capătul drumeagului, printre cotloanele întortocheate ce par a urca în susul muntelui, vedem ceea ce trebuie să vedem.

O casă părăsită. O casă părăsită cu o aură sinistră, mai sinistră și mai înspăimântătoare decât o noapte petrecută în catacombele unui azil de nebuni lăsat în voia sorții. Un foișor de umanitate aflat în centrul naturii pe care începe să cearnă lacrimile toamnei.

Când ne apropiem, ni se pare a fi un ospiciu abandonat. Ne mai apropiem și devine un azil de nebuni. Ne apropiem mai mult și observăm un sanatoriu pentru bătrâni. Mai plutim spre el și îl vedem ca pe un spital. Iar în sfârșit ne poticnim în fața lui și de abia distingem pancarta ștearsă și mângălită cu vagi inscripții... Dar privirea ne e atrasă de hornul care fumează ca o lo-